

Arrest

nr. 73 650 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 10 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 58 039 van 18 maart 2011 de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw weigert.

Op 24 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

De bestreden beslissing van de eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten R. K.
geboren te Kosovo-Polje, op 07.02.1986
en van nationaliteit te zijn: Kosovo*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 18/03/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

De bestreden beslissing van de tweede verzoekster:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten M. D. + kinderen: R., I. (0) 07.01.19 472-14 geboren te Kosovo-Polje,
op 24.01.1987 R., S. (0) 09.12.22 469-46
en van nationaliteit te zijn: Kosovo*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 18/03/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 5 april 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt een exceptie op wegens gebrek aan belang van het beroep tot nietigverklaring daar het *in casu* bijlagen 13^{quinqüies} betreft die werden betekend met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit). Verweerder wijst op de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit dit artikel, waardoor na een eventuele nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een nieuw bevel aan betrokkenen ter kennis moet worden gebracht. Verweerder is dan ook de mening toegedaan dat verzoekers geen belang hebben bij de vordering tot nietigverklaring.

2.2. Artikel 52/3, § 1 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 blijkt dat indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen

dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of artikel 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord "kan" dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissingen beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen (RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 330; RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 331 en RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 332).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de omzendbrief van 29 april 2003, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 13 juni 2003 betreffende de verwijderingsmaatregelen voor een gezin met schoolgaande kinderen.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Het redelijkheidsbeginsel legt verwerende partij op bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan.

De beslissing mag bovendien geenszins in wanverhouding staan tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.c. 1999, nr. 285)

Op 18 maart 2011 wordt de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 24 maart 2011 wordt reeds een bevel verstuurd om het land te verlaten.

Er is geen enkele objectieve reden waarom in casu de bestreden beslissingen zo vlug worden afgeleverd.

Immers, in asielzaken is het gebruikelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten pas wordt afgeleverd na de beroepstermijn om cassatieberoep aan te tekenen of na het arrest van de Raad van State inzake het cassatieberoep.

Zelfs indien het cassatieberoep niet schorsend werkt heeft de consequente toepassing van bovenstaande afspraken (met name een bevel om het grondgebied te verlaten na het verlopen van de beroepstermijn om cassatie aan te tekenen) tot gevolg dat bepaalde redelijke en terechte verwachtingen worden gecreëerd in hoofde van verzoekende partij.

Daarenboven werden tevens afspraken gemaakt inzake de verwijdering van schoolgaande kinderen. Deze afspraken werden zelfs in een omzendbrief gegoten met name de bovengenoemde omzendbrief van 29 april 2003. Door de consequente toepassing ervan zou kunnen gesteld worden dat deze omzendbrief een reglementair karakter heeft verworven.

In deze omzendbrief staat dat de verwijderingsmaatregelen ten aanzien van minderjarige kinderen die schoolgaan opgeschort kunnen worden tot het einde van het schooljaar.

I.R. gaat naar school.

Het wordt niet gemotiveerd waarom in casu verzoekende partij anders wordt behandeld als andere afgewezen vluchtelingen in dezelfde situatie. Waarom wordt hen reeds een bevel gegeven om het land te verlaten terwijl zij nog cassatieberoep kunnen aantekenen en in andere dossiers dit niet het geval is, en waarom dit bevel wordt gegeven terwijl de minderjarige bijna haar schooljaar heeft afgemaakt.

De bestreden beslissingen zijn dan ook onredelijk in al hun onderdelen dat ze zo vlug zijn genomen.

Immers, verzoekende partij heeft nog het recht in haar LOI te verblijven, ondertussen heeft zij cassatieberoep ingesteld en is er een medische regularisatieprocedure lopende.

De bestreden beslissingen zijn ook onredelijk nu verwerende partij er op kon rekenen dat er tegen de bestreden beslissingen beroep zou worden aangetekend. Dat hierdoor de Belgische staat als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen worden onnodig belast nu er een kans bestaat dat het cassatieberoep gegrond wordt verklaard of dat de medische regularisatie gegrond wordt verklaard. Het bevel kon ook, zonder enige overbelasting voor de Belgische overheid, later worden genomen zoals dit de vaste gewoonte is van verwerende partij.

Hierdoor is er tevens schending van de zorgvuldigheidsplicht, het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is gegrond in al zijn onderdelen."

3.2 De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijzen de bestreden beslissingen die genomen zijn in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveren zij dat ten aanzien van verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18 maart 2011 in beroep de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat verzoekers "(...) in het Rijk (verblijft) zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekers betogen dat het ‘in asielzaken gebruikelijk is’ het bevel om het grondgebied te verlaten pas af te leveren na de beroepstermijn om cassatieberoep aan te tekenen waardoor “*bepaalde redelijke en terechte verwachtingen worden gecreëerd*” in hoofde van verzoekers, kunnen zij niet worden gevolgd. Het indienen van een cassatieberoep, zelfs wanneer dit toelaatbaar wordt verklaard, verhindert op zich niet dat aan de betrokken vreemdeling(en) op grond van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk cassatieberoep kent immers geen opschortende werking. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 maart 2011 moet dan ook rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht, tenzij en totdat de Raad van State er bij het cassatieberoep anders zou over beslissen. Aangezien het arrest nr. 58 039 van 18 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog steeds geldig aanwezig is in het rechtsverkeer of verzoekers het tegendeel niet aantonen, vermocht de gemachtigde wel degelijk te beslissen dat verzoekers een bevel diende te worden afgegeven om het grondgebied te verlaten, onder het model van de bijlage 13*quinquies*. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat hun beschouwingen falen in rechte.

Verzoekers verwijzen naar de “*afspraken gemaakt inzake de verwijdering van schoolgaande kinderen*” en betogen dat “*door de consequente toepassing*” van de omzendbrief van 29 april 2003 deze “*een reglementair karakter*” heeft verworven. Los van de vraag of voormelde omzendbrief door een ‘consequente toepassing’ een ‘reglementair karakter’ heeft, stelt de Raad vast dat de omzendbrief de daadwerkelijke verwijdering van gezinnen met schoolgaande kinderen viseert en wijst op de omzichtigheid die de politiediensten hierbij aan de dag moeten leggen. Er weze opgemerkt dat de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten niet gepaard gaan met een dwangmaatregel. Er werd geen repatriëring voorzien. Evenmin werd een beslissing tot vasthouding genomen. Verweerder blijkt niet systematisch na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op de repatriëring, wat dus *in casu* niet het geval is. Voorts, gelet op de bewoordingen van de omzendbrief –er wordt gesteld dat de dienst Vreemdelingenzaken “kan” beslissen– tonen verzoekers niet aan dat verweerder de verplichting heeft om een verwijderingsmaatregel op te schorten, en maken zij evenmin aannemelijk dat zij met het oog op de vervollediging van de studies van hun kind verweerder hebben verzocht om een verlenging van de afgeleverde bevelen. Het middel, gestoeld op de schending van de omzendbrief van 29 april 2003 is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoekers tonen niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hen toezeggingen of beloften werden gedaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekers betogen dat niet is gemotiveerd waarom zij anders worden behandeld als andere afgewezen vluchtelingen in dezelfde situatie. Er dient opgemerkt te worden dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De verwijzing naar “*andere dossiers*” volstaat niet om *in concreto* aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk zouden worden behandeld. Dit onderdeel van het middel is bij gebreke van een concrete toelichting onontvankelijk.

In zoverre verzoekers de mening zijn toegedaan dat hun geen bevel om het grondgebied mag worden afgeleverd, gelet op het feit dat zij een cassatieberoep en een medische regularisatie hebben ingediend en dat er een “*kans bestaat*” dat het cassatieberoep gegrond wordt verklaard of dat de medische regularisatie gegrond wordt verklaard, dient gesteld dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch het indienen van een cassatieberoep op zich de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn. Bovendien blijkt uit de gegevens ter beschikking van de Raad dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op 6 mei 2011 onontvankelijk werd verklaard en een cassatieberoep (nog) niet

gegrond werd verklaard. Verzoekers tonen zelfs geen 'toelaatbaar' verklaard cassatieberoep aan. Hun betoog in verband met de medische regularisatie is hoe dan ook niet meer actueel.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers nalaten concreet verweer te voeren tegen de motivering van de bestreden beslissingen. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissingen heeft genomen. Aangezien is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, wordt evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu*, gelet op voorgaande, niet het geval is. Verzoekers maken geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 8 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Artikel 8 van het EVRM bevestigt het recht op eerbieding van het privé-, familie- en gezinsleven.

Par.2 van art 8 stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrij heden van anderen."

Voorzover de bestreden beslissing "bij wet voorzien zouden zijn" stelt verzoekster vast dat geenszins de "noodzaak" ervan is aangetoond "in een democratische samenleving" in het licht van bovenvermelde criteria van " 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, etc "

Het begrip privé-leven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Er is een medische regularisatie aanvraag ingediend voor het zoontje van verzoekende partij. Ook al is die aanvraag gebeurd na de bestreden beslissingen kan er gelet op de rechtszekerheid en de aanwending van art. 3 EVRM in de medische regularisatie aanvraag, het zoontje het land niet worden uitgezet tot na beoordeling van deze aanvraag en dient aldus bij vellen van het arrest met alle elementen rekening worden gehouden die gekend zijn tot aan de sluiting van de debatten.

In het omgekeerde geval zou dit voor gevolg kunnen hebben dat de minderjarige hier alleen achterblijft terwijl de ouders het land moeten verlaten."

3.4 Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, moet worden opgemerkt dat verzoekers verwijzen naar hun privéleven, met name het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen, doch niet aantonen dat dit privéleven een zodanig karakter heeft dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Daarnaast moet worden geduïd dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekers enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt, zodat *in casu* hoe dan ook niet kan besloten worden dat deze beslissingen een inmenging uitmaken in hun privé- of gezinsleven. Verzoekers tonen ook niet aan dat zij hun gezinsleven niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekers verwijzen naar de medische regularisatie voor hun zoontje en een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM indien zij worden "uitgezet".

Vooreerst merkt de Raad op dat deze medische aanvraag op 6 mei 2011 onontvankelijk werd verklaard.

De Raad wijst erop dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende bepalen:

"(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)" (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker kan worden uitgereikt. Bovendien is de medische regularisatie pas ingediend nadat de bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de medische regularisatieaanvraag aangezien hij er geen kennis van had of kon hebben op het ogenblik van de bestreden beslissingen. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Dat dit geen vraag is aan de Raad om de feiten te beoordelen doch wel om te beoordelen dat in de bestreden beslissing een schending vormt van het redelijkheidsbeginsel en bovengenoemde artikelen. Dat verzoekende partij omstandig heeft uiteengezet dat zij voor haar leven vreest in Kosovo, minstens voor een mensonterende behandeling.

Art. 3 EVRM houdt een verbod in van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij verwijst naar het rapport van Amnesty International van 29 september 2010: "Not welcome anywhere: Stop the forced return of Roma to Kosovo". Dit rapport telt 64 bladzijden en Amnesty International is een wereldwijde gekende en geloofwaardige, onafhankelijke mensenrechtenorganisatie.

Er is geen reden om dit rapport naast zich neer te leggen.

Het door verzoekende partij aangehaald rapport het meest recente daarènboven behandelt het tevens de UNHCR Richtlijnen van november 2009 waarbij het vaststelt dat schendingen nog steeds schering en inslag zijn (blz. 7 van het rapport).

Het rapport maakt duidelijk dat ondanks de lichtjes verbeterende wetgeving er in de praktijk enerzijds weinig officiële informatie is inzake de discriminaties en schendingen van rechten van Roma. (blz. 12 van stuk 4).

Verzoekers verwijzen tevens naar het rapport van Amnesty International dd. 8 april 2010 waaruit blijkt dat Kosovo, hoewel ze vele beloften doen om de toestand van Roma te verbeteren naar aanleiding van "The decade of the Roma", in werkelijkheid de toestand nog steeds schrijnend is (stuk 3):

"Amnesty's rapport Stop forced evictions of Roma in Europe [3] toont aan hoe Roma al te vaak slachtoffer zijn van gedwongen uithuiszetting.

Roma worden vaak verdreven uit hun al onderkomen woonkampen zonder voorafgaande waarschuwing of voldoende uitleg en hulp. Dikwijls wordt hen ook geen alternatieve accommodatie aangeboden, met als resultaat dat velen onder hen dakloos worden of in mensonwaardige omstandigheden moeten overleven. Velen verliezen al hun bezittingen en de weinige toegang die ze hadden tot onderwijs, tewerkstelling en openbare diensten.

Het rapport van Amnesty toont aan dat Europese landen als Bulgarije, Griekenland, Italië, Roemenië en Servië uithuiszettingen uitvoerden in strijd met hun internationale verplichtingen. De overbrenging van Roma naar afgelegen gebieden of de nalatigheid om hen nieuwe geschikte woonplaatsen aan te bieden, versterkt alleen maar de segregatie van de Roma-gemeenschappen.

Op 3 april 2009 hebben de Servische autoriteiten 250 Roma uit een tijdelijk kamp in Nieuw-Belgrado verdreven. Voor veel van de bewoners, van wie er veel uit Kosovo komen, was dit niet de eerste keer.

De autoriteiten boden de families containers aan in een ander deel van Belgrado, maar lokale bewoners probeerden deze in brand te steken. Op geen enkel moment werd de Roma degelijke alternatieve behuizing aangeboden."

Dat stuk 14 van het administratief dossier aantoont wat er allemaal kan (er kan klacht neergelegd worden, dat er wettelijke mechanismen zijn die detectie, vervolging en bestraffing garanderen van daden van vervolging.

Dat het rapport dat verzoekende partij aanhaalt aantoont wat er in werkelijkheid gebeurt en in die zin relevanter is en geloofwaardiger.

Er is dan ook geen objectieve reden en is het niet redelijk verantwoord om geen rekening te houden met dit stuk van verzoekende partij. Dat het rapport in het Engels is opgesteld mag geen reden zijn om het niet te aanvaarden nu dit een rapport betreft met algemene bekendheid wat betreft de inhoud, minstens voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de tegenpartij.

Het middel is gegrond.”

3.6 Waar verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, wordt vooreerst opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 vereist dat verzoekers doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers in slechts uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers vrezen voor folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen omwille van discriminatie en schendingen van de rechten van Roma. Er dient opgemerkt te worden dat zij nalaten om op enige concrete wijze aan te tonen dat zij persoonlijk het risico lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Zij beperken zich immers tot het verwijzen naar algemene informatie over de situatie van Romaburgers in Kosovo zonder hun stelling op een concrete wijze te staven.

Verzoekers verwijzen naar een rapport van Amnesty International van 29 september 2010, de UNHCR richtlijnen van november 2009 en een artikel van Amnesty International “*Stop gedwongen terugkeer Roma naar Kosovo*” betreffende het rapport van 29 september 2010.

Inzake de rapporten waarnaar verzoekers verwijzen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en na beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hierover reeds hebben geoordeeld en tot het besluit zijn gekomen dat verzoekers niet vallen onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag of onder de criteria van de subsidiaire bescherming. In dit kader benadrukt de Raad dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoekster in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoekers opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. Het beroep dat verzoekers tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben ingediend werd, zoals hoger reeds gesteld, verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het arrest nr. 58 039 van 18 maart 2011 wordt met betrekking tot de door verzoekers aangehaalde rapporten het volgende gesteld:

“De commissaris-generaal motiveert met recht dat (i) de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen aangehaalde veiligheidsproblemen ernstig op de helling komt te staan in het licht van de informatie in het dossier (ii) uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo in het algemeen en Kosovo Polje in het bijzonder bevredigend, stabiel en kalm is, dat de Roma aldaar volledig zijn geïntegreerd in de maatschappij en er volledige bewegingsvrijheid genieten en dat aldaar reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten werden gemeld (iii) verzoekende partijen hoe dan ook onvoldoende elementen of feiten aanbrachten die aantonen dat zij geen beroep zouden kunnen doen op hulp en bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten (iv) uit de informatie in het dossier blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo in het algemeen en Kosovo Polje in het bijzonder aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP, EULEX en KFOR, geboden wordt aan de minderheden toereikend is, dat ook leden van de RAE gemeenschap in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht

kunnen neerleggen bij de politie en dat EULEX en de KP voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging (v) uit deze informatie eveneens blijkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van Roma, dat de maatregelen die de Kosovaarse overheid in dit kader treft getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten en dat het feit dat nog niet alle maatregelen ten volle werden geïmplementeerd geen ander licht werpt op de vaststelling dat in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Het rapport d.d. 29 september 2010 van Amnesty International waarnaar door verzoekende partijen verwezen wordt weegt niet op tegen de uitgebreidere en meer specifieke informatie zoals opgenomen in het administratief dossier, welke onder meer een omstandige analyse bevat van de situatie van RAE in Kosovo Polje, de gemeente waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Bovendien wordt in de bestreden beslissingen niet ontkend dat leden van de RAE gemeenschap, zoals blijkt uit het door verzoekende partijen aangehaalde rapport, in Kosovo nog te kampen kunnen krijgen met socio-economische problemen of op bepaalde vlakken discriminatie kunnen ondervinden, doch oordeelt de commissaris-generaal in dit kader, zoals reeds hoger werd aangegeven, met recht dat het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van Roma, dat de maatregelen die de Kosovaarse overheid treft getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten en dat het feit dat nog niet alle maatregelen ten volle werden geïmplementeerd geen ander licht werpt op de vaststelling dat in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Hetgeen voorafgaat volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.”

Er kan niet worden ingezien waarom de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers' argument, met name dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, opnieuw dient te betrekken in de motivering van het bestreden bevelen De motivering van het bevel, met name 'artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten' en de verwijzing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt, wordt niet betwist door verzoekers.

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN